

v propadné lhůtě 90 dnů podle § 2 zákona č. 217/25 Sb. z. a n. (srov. obdobné rozhodnutí č. 13831 Sb. n. s.). Protože se první soud neobíral rozhodnou otázkou, zda žalobci přísluší proti žalovanému státu uplatňovaný nárok na pensi, jest jeho řízení neúplné.

Čís. 15129.

K § 1 č. 16 ex. ř.

Nález rozhodčího soudu podle § 11 odst. 2 zákona o smlouvě pojišťovací č. 501/17 ř. z. o útratách není exekucním titulem podle § 1 č. 16 ex. ř.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1936, R II 131/36.)

Srovn. Sb. n. s. č. 8409.

Vymáhající věřitel byl pojištěn u pojišťovny F. na 22.000 Kč. Když vyhořel, likvidovala mu pojišťovna škodu ve výši 3.037 Kč, kteroužto částku nepřijal. Následkem toho obě strany jmenovaly podle § 22 poj. podmínek rozhodce, kteří se nemohli dohodnouti na předsedovi, pročež obě strany souhlasně žádaly u okresního soudu o ustanovení rozsudího. Okresní soud ustanovil za rozsudího v rozhodčím řízení k určení výše škody požární Aloise W., který ji určil výrokem dne 6. prosince 1934, jenž nabytí moci práva. Vymáhající věřitel na základě tohoto rozhodčího výroku žádal o povolení exekuce k vydobytí útrat řízení uložených tímto výrokem povinné pojišťovně, již první soud povolil; rekursní soud návrh zamítl. **Důvody:** Podle odst. 2 § 11 zák. o pojišťovací smlouvě mohou strany ujednat, že výši plnění, k němuž jest pojistitel zavázán, má stanovit rozhodčí soud. O smlouvě o rozhodčím, o složení rozhodčího soudu a o řízení platí předpisy civilního řádu soudního o rozhodčím řízení. V tomto případě však nejde o rozhodčí soud ve smyslu civilního řádu soudního, neboť rozhodčí soud, zřízený dle § 11 zák. o smlouvě pojišťovací ke zjištění výše náhrady, není oprávněn, aby ukládal stranám nějaké plnění. Není jeho úkolem, aby rozhodoval o právní rozepři, nýbrž jest to jenom sbor znalců s rozhodčí pravomocí. Sbor tento jest povolán jenom k tomu, aby zjistil okolnosti rozhodné pro výši plnění pojišťovny, jinak však veškeré jiné otázky mezi stranami sporné jsou vyhrazeny řádnému soudu. Není tedy výrok Aloise W. exekucním titulem ve smyslu § 1 č. 16 ex. ř. a neměl soud prvě stolice povolit exekuci pro nedostatek exekucního titulu (§ 7 ex. ř.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle čl. 22 všeobecných pojišťovacích podmínek pro požární pojišťování rozhodčí soud, nastane-li předpoklad jeho ustavení, určí obnos škody na pojištěných věcech. Pojišťovací podmínky jsou tu ve shodě

s velícím předpisem § 11 druhý odstavec zákona o smlouvě pojišťovací ze dne 23. prosince 1917 čís. 501 ř. z. Táž úloha důsledně vymezena také třetímu rozhodci, zahájí-li činnost ve smyslu čl. 22 odst. 2 všeob. poj. podmínek. Rozhodčí soud rozhoduje tedy jen o výši plnění, k němuž jest pojistitel zavázán, nikoli však o závazku samém. Nemůže-li pak rozhodovati ve věci hlavní a uložití pojistiteli plnění, nemůže rozhodovati o závazku podružném na onom hlavním závislém, totiž o povinnosti pojistitelově k náhradě útrat odpůrcových. Z připojeného »rozhodčího rozsudku« třetího rozhodce Aloise W. ze dne 6. prosince 1934 je patrné, že ve věci hlavní určil rozhodce obnos škody, ale mimo to uložil pojišťovně útraty, kromě jiných také útraty právního zastoupení ve výši 1.500 Kč. Výrok neuvádí výslovně, komu mají býti zaplaceny, ale z obsahu jeho vysvítá, že byly uloženy povinné straně ve prospěch Adama C., tedy vymáhajícího věřitele. O útratách těch, jak plyne z úvah úvodem předeslaných, není tento rozhodčí výrok platným exekučním titulem podle § 1 čís. 16 ex. ř. Toho bylo dbáti vzhledem k velicímu (§ 22 zák. čís. 501/17 ř. z.) předpisu § 11 druhý odstavec tohoto zákona již při vyřizování exekučního návrhu podle §§ 3, 7 ex. ř. Námitka dovolacího rekurenta, že nemohl soud, povolující exekuci, znáti rozsah úmluvy o rozsudím, jest bezpředmětná, neboť smlouva ze dne 30. dubna 1932 byla přiložena, jak to také bylo nutno k věcnému vyřízení exekučního návrhu, a sám vymáhající věřitel na ni poukazuje v exekuční žádosti. Dovolatel marně hledí těžiti z rozhodnutí čís. 11350 Sb. n. s. pro svůj názor, že rozhodčí soud ustanovený dle § 11 uved. zákona jest oprávněn rozhodovati o náhradě nákladů, neboť otázka ta se v rozhodnutí tom neřeší a nelze ji všeobecně vyvoditi ani z právního názoru, že rozhodčí výrok má účinek pravoplatného rozsudku, neboť jest tím rozuměti, že má účinek pravoplatného rozsudku zajisté jen v mezích, v nichž byli rozhodci oprávněni rozhodovati.

Čís. 15130.

Byla-li zabavená pohledávka přikázána k vybrání k vydobytí zúčitelné pohledávky vymáhajícího věřitele, jest tím vyloučena aktivní legitimace povinného k zažalování zabavené pohledávky proti poddlužníkovi až do částky, kterou činí pohledávka vymáhajícího věřitele a úroky z ní až do dne, kdy byly podána proti poddlužníkovi žaloba vymáhajícího věřitele nebo povinného, podle toho, která z nich byla podána dříve.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1936, Rv II 545/34.)

Proti žalobě na zaplacení pohledávky 12.000 Kč namítla žalovaná, že žalobce není oprávněn pohledávku tu zažalovati, poněvadž pohledávka ta byla zabavena a přikázána k vybrání věřitelům žalobcovým firmě K. a P. Prv ý s o u d uznal podle žaloby částkou 7.268 Kč, o d v o l a c í s o u d částkou 6.104 Kč.

N e j v y š š í s o u d přiznal žalobci ze zažalované pohledávky 5.707 Kč.